

— Да отидемъ, завикалъ Колю, и тутакси млъкналъ и се качилъ на сѣдлото. — Мълчи, тъй да мълчишъ, казало кончето и затичало. Какъ сж излѣзли изъ стаята, Колю не помни, но тѣ вѣрвѣли все къмъ планината и пжтя му се струвалъ, че е стѣкленъ.

А по-нататѣкъ захванали и чудесата. Едвамъ що изминали моста надъ малката рѣкичка и Колю сѣгледалъ една малка, но много хубава кжщичка на брѣга.

— Тукъ, тукъ се отбийте! извикала стопанката на кжщата и отворила направената отъ захаръ врата. Колю се обърналъ на друга страна и чулъ барабанъ. Войска излазяла изъ зеления лѣсъ. А какви били войниците? Оришки и червенушки гжби! Напрѣди имъ застанала манатарката гжба за полковникъ.

Едвамъ се удържалъ Колю да не извика: ура! Сетилъ се, че трѣбвало да мълчи. Още по-нататѣкъ ги срѣщнала една много красива дѣвойка и захванала да ги моли, да я заведатъ у баба ѝ.

— Много се боя отъ вѣлцитѣ! казала тя и на Коля му дожалѣло за нея, но той помнилъ, че трѣбвало да не говори. Той гледалъ и не можалъ да се нагледа. Ту минавали прѣзъ нѣкоя царска градина, въ която зрѣли златни ябълки; ту прѣлетявала хубавата Жаръ-Птица; ту царъ Султанъ ги канилъ